

# LBRIS

Anders & Anette de la Motte

*Crima din Capri*

Titlul original: *Ett fall på Capri*

We know  
books

Copyright © Anders de la Motte & Anette de la Motte 2024  
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**DE LA MOTTE, ANDERS**

**Crima din Capri** / Anders & Anette de la Motte ; trad. din lb. suedeză de

Daniela Ionescu. - București : Crime Scene Press, 2026

ISBN 978-630-6749-24-9

I. De la Motte, Anette

II. Ionescu, Daniela (trad.)

821.113.6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Anders & Anette de la Motte

# Crima din Capri

traducere din limba suedeză  
de Daniela Ionescu

CRIME SCENE PRESS  
2026

**Evert Erlander, 65 de ani**  
Antreprenor și magnat imobiliar

**Pilar Erlander, 45 de ani**  
Decoratoare de interior și designer

#### REZIDENȚI LA VILLA SAN MICHELE

**Rebecca Gill, 38 de ani**  
Scriitoare din umbră

**Tore Mollberg, 64 de ani**  
Intendent la Villa San Michele

**Irmelin Skoglund, 61 de ani**  
Menajeră și contabilă la Villa San Michele, asistenta lui  
Tore Mollberg.

**Trond Moen, 24 de ani**  
Muzician profesionist, bursier la Villa San Michele

**Rafael Stjerne, 49 de ani**  
Actor și artist

#### POLIȚIA - CARABINIERII

**Antonio Di Mare, 23 de ani**  
Agent.

**Baldassare Russo, 55 de ani**  
Comisar.

## Ziua de Midsommar

Se spune că îngerul Lucifer a furat cândva o bucată din Paradis. Cutezătorul hoț a fost prins dar, în timp ce fugea, a scăpat bucata furată drept în golful Neapoleului. Astfel s-a născut insula-paradis Capri – un smarald strălucitor în mijlocul apelor azurii.

Drept pedeapsă, Lucifer și cei care îl urmau au fost alungați din ceruri, iar în locul de pe pământ unde au nimerit acești îngeri decăzuți s-a format vulcanul Vezuviu, o siluetă tăcută și amenințătoare, vizibilă de pe Capri, care amintește că paradisul și infernul nu sunt niciodată prea departe unul de celălalt.

Carabinierul Antonio Di Mare auzise legenda de nenumărate ori. Împreună cu alte povești fanteziste despre cum a luat naștere Capri, îi fusese spusă atât de bunicii paterni, cât și de cei materni. Istoria insulei era plină de mituri despre sirene, zei antici, monștri marini și sfinți – poate pentru că știința și capriciile geologice nu erau suficiente pentru a explica apariția ei, fiind nevoie de un act divin pe măsura frumuseții insulei Capri.

În după-amiaza aceasta, însă, Di Mare avea alte lucruri în minte decât povești și legende. Deși numele lui însemna literalmente „din mare” și familia sa locuise de generații întregi pe insulă, Di Mare era predispus la rău de mare – un defect stânjenitor, pe care reușise până acum să-l ascundă de colegii săi polițiști.

Știa că veteranii din secție căutau fără milă prilejuri să-i ia peste picior pe începători și nu voia sub nicio formă să le ofere ocazia de a-i lipi o poreclă stupidă care risca să-l bântuie toată cariera.

De aceea, Di Mare purta mereu în buzunarul uniformei câteva gume de mestecat împotriva răului de mare și încerca să evite pe cât posibil ieșirile cu barca de patrulare.

Astăzi însă nu avea de ales. Căpitanul unei ambarcațiuni turistice raportase că unul dintre pasageri văzuse ceva prăbușindu-se de pe stâncile de pe latura estică a insulei. Cel mai probabil era doar o haină uitată de vreun vizitator printre ruinele de la Villa Jovis, pe care furtuna ce tocmai trecuse peste Monte Tiberio o smulsese și o aruncase pe versantul abrupt.

De obicei nu ieșeau pe mare pentru o asemenea bagatelă, dar căpitanul părea îngrijorat, iar cum era cumnatul șefului lor de secție, Di Mare și sergentul său fuseseră nevoiți să urce în barca de patrulare.

Era a doua jumătate a lunii iunie, sezonul turistic era în plină desfășurare, iar Marina Grande – care, în ciuda numelui grandios, era un port destul de mic – fremăta de activitate. Feriboturile dinspre Napoli, Amalfi, Ischia și Sorrento se înghesuiau printre bărcile mai mici de turiști și pescari, iar pe diguri se îngrămădeau roiuri de vizitatori cu pălării de soare și genți de plajă.

Cu excepția furtunii scurte de mai devreme, ziua era frumoasă. Soarele târziu al după-amiezii strălucea și conferea golfului Napoli aproape aceeași nuanță de albastru-intens a cerului senin, ici-colo brăzdat de dărele albe ale valurilor spintecate de bărci.

Sergentul, un bărbat corpolent, de două ori mai în vârstă decât Di Mare și cu o mustață impresionantă, fredona mulțumit. De îndată ce scoase barca din portul pentru iahturi, mări viteza. Di Mare mesteca încet guma și își fixa privirea pe țarm, un truc pe care îl învățase încă din copilărie.

Căută cu privirea Punta Campanella, cel mai îndepărtat punct al peninsulei Sorrento. Dincolo de ea, mai aproape de Napoli, se profila silueta Vezuviului, cu vârful craterului prăbușit din care se ridica un fir subțire de fum.

Trucul funcționează – cel puțin la început. Dar când întoarseră spatele țărmlui și părăsiră golful Napoli pentru a ocoli Lo Capo, marea deveni agitată.

– *Ciao*, Gennarino! strigă sergentul vesel, ridicând mâna spre statuia de bronz a unui băiețel care făcea cu mâna de pe o stâncă.

Di Mare ridică și el mâna și forță un zâmbet. Să-i faci cu mâna micului Gennarino nu era doar o tradiție, ci și un gest aducător de noroc – toți cei din Capri știau asta –, iar Di Mare avea nevoie de noroc ca să ascundă faptul că organul lui de echilibru începuse să protesteze tot mai vehement la mișcările ample ale bărcii.

Sergentul îl privi bănuitor, așa că Di Mare se îndreptă de spate, ridică fața spre soare și vânt și încercă să pară că se bucură de călătorie, ca un adevărat insular. În realitate, își lipise privirea de perețele tot mai abrupt al muntelui Tiberio, aflat la doar câteva sute de metri în dreapta lor, în timp ce mesteca febril guma împotriva răului de mare și încerca să-și convingă urechea internă sensibilă că nu exista niciun motiv de alarmă.

Își aminti că împăratul Tiberius condusese întregul Imperiu Roman timp de zece ani din Villa Jovis, aflată sus, în vârf, și că propriul său rău de mare, prin comparație, nu era cine știe ce provocare.

Spre ușurarea lui, observă cum sergentul reduce viteza și apropie barca de țarm.

Ajunseseră în locul numit Salto di Tiberio, cea mai înaltă și mai abruptă stâncă, de pe care, potrivit legendei, împăratul își arunca dușmanii, sortindu-i unei morți îngrozitoare.

Perețele stâncos avea aproape trei sute de metri înălțime și se prăvălea în linie dreaptă într-un golfuleț unde numai câteva blocuri de stâncă ascuțite rezistau valurilor – suficient de înalt încât condamnații să apuce să înțeleagă ce li se întâmpla și să simtă cum groaza morții le strânga inima înainte ca marea să-i înghită.

– Acolo, mormăi sergentul, întinzând un deget gros spre o pată de culoare care se zărea în spuma valurilor, chiar între apă și țăr. Trebuie să țin barca departe de stânci. Du-te la prova, Antò, și aruncă o privire. Ia și o cange.

Di Mare făcu întocmai. Se deplasa cu picioarele depărtate, cum știa că fac marinarii înveterați, ținându-și privirea lipită de peretele muntelui. În drum, desprinsese cangea din suportul ei și încercă să se sprijine de ea ca de o cârjă.

Valurile creșteau pe măsură ce barca de patrulare se apropia de stânci, făcând puntea să se legene tot mai violent. Arătau aproape ca o creatură vie, un monstru marin care se zvârcolea și se răsucea, gata oricând să tragă în adâncuri marinarii lipsiți de vigilență.

Di Mare înghiți câtă salivă putu. În ciuda gumei, urechea lui internă reușise să stabilească o legătură directă cu stomacul, și era conștient că nu mai putea rezista decât un minut sau două în felul acesta.

– Îl vezi? strigă sergentul dinspre cabina de comandă.

Di Mare se sili să-și coboare privirea spre apă. Într-adevăr, la doar câțiva metri în fața prorei plutea un obiect. O haină mare, înțepenită între două stânci aflate la vreo jumătate de metru sub suprafață. O cămașă, poate, sau o jachetă?

Întinse cangea și încercă să agațe haina, dar, chiar când reușise să prindă materialul, barca se înclină brusc.

Stomacul lui Di Mare făcu o voltă puternică și el fu nevoit să-și ridice din nou privirea spre peretele abrupt al stâncii. Pescărușii care planau acolo sus, în jurul crestei, păreau să se uite fix la el, ca și cum s-ar fi întreat ce anume făcea.

Se forță din nou să privească spre cange. Un petic de hârtie colorat se lipise de vârful cârligului. Probabil fusese înfășurat în haină sau poate îndesat într-un buzunar.

Întinse brațul și pescui hârtia udă. Era o mică broșură turistică, cu titlul *Belmonte Travels*. Sub acesta se vedea un drapel italian încrucișat cu altul pe care Di Mare și-l amintea din școală: un steag albastru cu o cruce galbenă.

– *La Svezia*, murmură pentru sine.

Recunoscu și agenția de voiaj: *Belmonte Travels* opera de pe continent și era deținută de rude de-ale mamei sale. Trebuia să fie vorba de un turist de-al lor care-și pierduse haina.

– *Dai*, Antò! strigă sergentul din cabina de comandă. Nu avem toată ziua!

Di Mare aruncă broșura udă și coborî din nou cangea în apă. Stropii sărați îi biciuiau fața și îl făceau să-și mijcească ochii.

Cârligul prinse din nou materialul, iar haina începu să se ridice încet și greoi spre suprafață. Era mult mai grea decât ar fi trebuit, iar în minte îi sună un clopoțel de alarmă. Ce anume prinsese?

Trase cangea spre el cât putu de tare, apoi se aplecă atent peste bord, clipind de câteva ori ca să-și limpezească vederea. În momentul în care ochii își recăpătară claritatea, Di Mare înțelese că ceea ce scosese la suprafață nu era deloc o jachetă răătăcită, ci cu totul altceva. Ceva ce avea să-i rămână în memorie pentru totdeauna.

Spatele unui om. În jurul lui atârnav brațele și picioarele în unghiuri nenaturale, atât de zdrobite încât păreau ținute laolaltă doar de haine. Deasupra umerilor plutea capul, cu părul legănându-se ca o aură roșie-sângerie.

Di Mare rămase incremenit pe punte și nu făcu decât să privească. Pentru o clipă, gândul îi zbură din nou la legenda despre Lucifer.

– Un înger căzut, șopti el.

Vântul îi smulse cuvintele de pe buze și le aruncă spre stâncă, aproape ca pe o incantație.

Apoi barca se înclină din nou, rupând vraja. Di Mare scăpă cangea și se împletici spre spate. Se aplecă peste bord și vomită direct în apa azurie.

## Cu două zile înainte

### Capitolul 1

#### O nouă aventură

Avionul de la Kastrup spre Napoli era în aer de peste două ore. Hugo Lind apucase să răsfoiască ziarul de mai multe ori și să rezolve integrama de pe ultima pagină, dar acum începuse să-și piardă răbdarea. Deși era doar cu câțiva centimetri peste înălțimea medie suedeză, scaunul de avion i se părea dintr-odată îngust și incomod. Sau, de fapt, îl stingherea altceva?

Gândurile care îl măcinaseră în ultimele săptămâni reveneau iar. Oare n-ar fi trebuit să mai dea o șansă casei de vară, încă un sezon, în loc să pornească în această călătorie? Să fi schimbat streșinile, să fi refăcut instalația electrică din căsuța de oaspeți, așa cum plănuiise, să fi profitat de timp ca să vopsească gardul... Nu cumva erau proiecte prea multe și prea dificile pentru a fi lăsate în seama gemenilor?

Ca de fiecare dată când începea să-l roadă îndoiala, scoase scrisoarea Ceciliei și o desfăcu cu grijă.

*Dragul meu Hugo*, începea ea, și, ca de fiecare dată când o citea, era ca și cum i-ar fi auzit vocea.

Doi ani sunt exact perioada în care poate o viață să rămână în suspensie. O perioadă potrivită pentru doliu. Dar, iubitul meu Hugo, perioada ta de doliu s-a încheiat. Viața trebuie să continue fără mine. Știu că pare greu, poate chiar imposibil de depășit, dar, așa cum spui tu mereu când ai în față o sarcină nouă: o problemă mare e alcătuită, de obicei, din multe soluții mici. De aceea îți plac listele tale cu lucruri de făcut.

Așadar, dragul meu Hugo, iată o nouă listă pentru tine – ultima noastră listă, a ta și a mea. Unele puncte vor fi mai ușoare, altele mai grele. Dar vreau să le bifezi pe măsură ce le îndeplinești, unul câte unul, pentru mine, dar mai ales pentru tine.

1. Rezervă călătoria în Italia despre care am vorbit atâta vreme. Pleacă imediat ce se termină școala. Bucură-te de mâncare și de vin, de cultură și de istorie. Bucură-te de soare, de oameni și de viață. Meriți asta.

2. Predă casa de vară Majei și lui Elias. Gemenii sunt destul de mari ca să preia responsabilitatea, iar Maja e aproape la fel de pricepută ca tine. Și, oricum, te poate suna oricând dacă e ceva la care nu se descurcă singură. Tu ai nevoie de libertatea ta. De timp pentru propriile aventuri. De timp ca să faci ceea ce ți-ai dorit mereu – și așa ajung la următorul punct.

3. Scrie cartea aceea pentru care ai adunat idei atâția ani. Ca să scrii o carte ai nevoie de timp, dar și de curaj – am citit asta undeva. Curajul de a începe. Iar acum vreau să faci exact asta: să ai curaj. Aruncă-te atât în scris, cât și în noi aventuri. Și, dacă tot veni vorba despre curaj, am ajuns la al patrulea și ultimul punct. Poate și cel mai greu. Dar tocmai de aceea l-am pus pe lista ta...

Hugo se opri din citit acolo, exact cum făcea de obicei. Câte un lucru pe rând, își spuse. Primul punct poate că nu era prea greu, dar al doilea și al treilea ridicau mult mai multe probleme. Iar de al patrulea nici nu voia să se apropie.

Primise scrisoarea cu câteva luni înainte. Gemenii i-o dăduseră, încă sigilată. Maja și Elias o păstrasera timp de doi ani fără să sufle o vorbă, fiindcă îi promisera mamei lor că așa vor face. Nu putea, desigur, să fie supărat pe ei pentru asta.

Iar Cecilia avea dreptate: chiar și acum, când nu mai era, el încă avea nevoie de îndrumarea ei. Hugo împături cu grijă scrisoarea și o puse la loc în plic. Rămase apoi așezat, ținându-l în mâini.

În primul an după moartea Ceciliei se agățase de tot ce îi era familiar: orele de la Södra Latin, plimbările lungi de-a lungul Norr Mälarstrand, cinele cu gemenii.

Deși se mutaseră de acasă, atât Elias, cât și Maja se întorceau în apartamentul de pe Södermalm de câteva ori pe săptămână. Păceau cu schimbul la cumpărături și la gătit. La început, peste bucătărie se așternuse tăcerea, ca și cum nimeni nu ar fi știut ce să spună. O plâneau pe Cecilia fiecare în felul lui, dar totuși împreună.

Când venise primăvara, pentru prima dată în viață amânase cât mai mult deschiderea casei de vară. Își petrecuseră fiecare vară în vechea casuță de lemn, încă de când copiii erau mici. Cecilia iubise casa, iar lui îi plăcuse să o facă frumoasă pentru ea: să bată scânduri, să vopsească, să repare.

Iar acum ea voia ca el să renunțe la casă. Să pornească într-o aventură doar a lui. Era cu adevărat pregătit pentru așa ceva?

Ca să nu mai vorbim despre scrierea unei cărți. Punctul acela i se părea aproape imposibil. Cecilia avea dreptate – adunase idei, încă din tinerețe. Se pregătise să devină profesor și, în același

timp, își hrănise visul de a deveni scriitor, doar ca într-o bună zi să descopere că viața se strecurase cumva între el și visul lui.

Însă Hugo purta mereu cu sine un mic carnețel cu copertă ceruită, suficient de mic cât să încapă în buzunarul de la cămașă, oriunde mergea. De-a lungul anilor, acesta se transformase într-o memorie suplimentară, pe care o umplea cu gânduri și mici schițe în creion. Proiecte pe care le plănuia, liste cu lucruri de făcut, lucruri pe care le observa sau doar idei care îi veneau.

„Cartea de gânduri”, cum o numiseră copiii când erau mici, iar numele rămăsese. Până acum strânsese un sertar întreg de astfel de carnețele, pe care nu știa de ce le păstra, dar nici nu avea inimă să le arunce. Poate că Cecilia avea dreptate, poate ar fi trebuit să încerce să facă ceva cu ele.

Dar în clipa aceea gândurile îi erau în cu totul altă parte. Așeză cu grijă scrisoarea în buzunarul exterior al trollerului pe care îl avea la picioare și scoase broșura colorată pe care o primise prin poștă când își rezervase călătoria.

Pe copertă, sub un steag suedez și unul italian, se afla un colaj de ilustrații frumos desenate și pline de culoare: colinele unduitoare ale Toscanei, ruinele uriașe ale Colosseumului, sfînxul din Capri privind peste apele albastre ale golfului Napoli. Ilustrațiile erau îmbietoare. Cine le făcuse se pricepea la desen mult mai bine decât el.

– Ah, și tu călătorești cu Belmonte Travels. Ce drăguț! Atunci o să fim tovarăși de drum. E prima dată?

Femeia de pe scaunul din mijloc, de lângă el, își petrecuse aproape toată călătoria dormind. Hugo îi observase pe ea și pe soțul ei încă de la îmbarcare. Bărbatul purta o șapcă de marinar și un sacou de căpitan, iar femeia vorbise la telefon cu cineva tare, în daneză, aproape până la demonstrația de siguranță. Apoi cei doi își umflaseră pernele pentru gât și adormiseră.

Femeia însă, spre deosebire de soțul ei, care stătea la geam, era acum trează și, se pare, dornică de vorbă. Hugo știa de ce. Oamenilor le plăcuse întotdeauna să vorbească cu el. Ca și cum emana un fel de încredere care îi făcea pe ceilalți să se deschidă în fața lui, obișnuia să spună Cecilia.

– Da, așa e, răspunse el. Și pentru dumneavoastră e prima călătorie?

Tovarășa lui de drum clătină din cap, râzând.

– O, nu, de fapt e a treia oară când călătorim cu Belmonte Travels.

Femeia vorbea un fel de limbă nordică hibridă, nici suedeză, nici daneză, dar perfect inteligibilă.

– Dar am fost în Italia de multe ori. Comandorul și cu mine iubim Italia.

Făcu un gest spre bărbatul adormit de la fereastră.

– Ghita Mikkelsen-Friis, reluă ea, întinzând mâna. Somnoroșul de acolo este soțul meu, Louie.

– Hugo Lind, se prezentă el.

Ghita Mikkelsen-Friis avea în jur de șaptezeci de ani, era bronzată, aproape arsă de soare, cu fața plină de pistrui. Părul cărunt îi era prins într-un coc mare, sus pe creștet, ceea ce lui Hugo îi aminti de o învățătoare pe care o avusese în clasele primare. Strânsoarea ei era surprinzător de fermă, iar mâinile la fel de mari ca ale lui.

– A treia călătorie, repetă el. Înseamnă că Belmonte Travels trebuie să fie ceva cu totul special.

Femeia râse din nou.

– Poți să fii sigur. Servicii de primă clasă, experiențe ieșite din comun. Mâncare fantastică. Vara trecută am fost cu ei în Sicilia, iar de Paști la Florența. Acum suntem atât de nerăbdători să vedem Capri! De fapt, nu am mai fost niciodată acolo. Dar tu?

Hugo clătină din cap.

– Experiențele mele cu Italia se rezumă doar la luna noastră de miere în Toscana, cu mulți ani în urmă, și la un weekend la Roma, când soția mea era acolo la o conferință. Dar mi-au plăcut foarte mult ambele locuri.

– Ah, cine așteaptă ceva bun... Sudul Italiei e cel puțin la fel de frumos ca nordul. Iar mâncarea...

Își sărută vârfurile împreunate ale degetelor, într-un gest care probabil voia să pară italian.

– Apropo, unde stă soția dumneavoastră?

Femeia se uită în jur, fără să pară că găsește vreo candidată evidentă de asociat cu Hugo.

– Sunt văduv, răspuse acesta, ezitând puțin înainte de a continua: Cecilia, soția mea, a murit acum doi ani. Este prima dată când călătoresc singur.

– Vai, ce trist...

Ghita Mikkelsen-Friis înclină capul într-o parte, exact cum făceau majoritatea când auzeau cuvântul „văduv”.

– Îmi pare rău dacă am fost prea directă, adăugă ea. E ceva tipic danez.

– Nicio problemă, răspuse Hugo. De fapt, călătoria asta a fost ideea Ceciliei. Să schimb aerul, să cunosc oameni noi.

– Foarte bine! Oricum, nu există riscul să te simți singur. De obicei suntem un grup vesel. Iar Lara Belmonte, ghida noastră, este extraordinară.

Ghita îi făcu cu ochiul conspirativ.

– Și e și frumoasă. Comandorul e puțin îndrăgostit de ea, dar după aproape cincizeci de ani de căsnicie îi permit asta.

Își bătu ușor soțul pe genunchi. Mișcarea îl făcu pe bărbat să deschidă ochii. Pentru o clipă privirea îi fu întunecată și vigilentă, ca și cum n-ar fi știut unde se află.

– Louie, ți-l prezint pe Hugo, și el călătorește cu Belmonte Travels, spuse Ghita.

Privirea bărbatului se limpezi; își scoase cu greu perna de gât și întinse mâna.

– Comandorul Louie Mikkelsen-Friis. Încântat!

– Comandor pensionat! preciză soția lui.

Și Louie era bronzat și arăta ca un om care petrecea mult timp în aer liber.

– Hugo Lind, se prezentă Hugo. Profesor de istorie.

Louie Mikkelsen-Friis se luminează la față.

– În sfârșit întâlnesc un om pe gustul meu!

Se aplecă peste soția lui și își coborî vocea.

– Nu că ar fi ceva în neregulă cu ceilalți călători, dar uneori se vorbește prea mult despre gătit și vinuri și din astea. Când vine vorba de istorie, însă...

Bărbatul își puse mâna pe pieptul hainei de căpitan.

– Atunci inima mea începe să bată puțin mai tare.

– Atâta timp cât nu vine vorba despre amiralul Nelson, interveni soția lui, tăios.

– De ce trebuia să-l aduci în discuție? mormăi Louie.

– Să știi, Hugo, continuă Ghita, Comandorul încă nu l-a iertat pe Nelson pentru bătălia de la Reden, din 1801.

– Un atac laș asupra mândrei flote daneze, bombăni soțul ei, iar privirea i se întunecă din nou. Și pe ticălos l-au făcut lord...

– Eu sunt mai interesat de Imperiul Roman, se grăbi Hugo să spună.

– Aha!

Louie se însenină imediat.

– Un om pe gustul meu.

– Locuiești în Stockholm, Hugo? îl întrerupse Ghita, care voia, se pare, să schimbe subiectul.

– Da.

Femeia continuă:

– Și noi am locuit acolo câțiva ani. Louie a fost atașat militar la ambasada daneză. Dacă n-ar fi fost Johanne, poate am fi rămas, dar fiica noastră voia să se întoarcă acasă, la Copenhaga.

– Ai copii, Hugo? întrebă Comandorul.

– Gemeni, de fapt. Dar au douăzeci și cinci de ani și s-au mutat de mult. Fiica mea e polițistă, iar fiul meu studiază medicina...

Era cât pe ce să adauge „la fel ca mama lor”, dar se opri în ultima clipă.

– Niciun nepot? se interesă Comandorul.

– Încă nu, răspunse Hugo.

– Acesta este Marius, comoara noastră!

Ghita Mikkelsen-Friis îi întinse telefonul și începu să deruleze printr-o galerie impresionantă de fotografii cu un băiețel de opt ani, cu trup subțirel, care în aproape fiecare imagine fie avea ceva în gură, fie părea nemulțumit că nu are. În câteva fotografii se zărea și mama lui, o femeie atrăgătoare, cu o privire neliniștită.

Hugo mormăi admirativ. În doar câteva minute trecuse de la a le fi complet străin la a admira pozele cu nepoțelul lor. Cecilia ar fi găsit situația foarte amuzantă.

Un fior de dor îi străbătu pieptul.

– Nu e cazul să-l plictisim pe bietul Hugo cu detalii despre viața noastră, interveni Louie, când prezentarea foto începuse să se prelungească. E prima dată când călătorești cu Belmonte Travels, Hugo?

– Da.

– Ah! Stai numai s-o întâlnești pe ghida noastră!

Comandorul se porni într-o tiradă entuziastă despre Lara Belmonte, ceea ce o făcu pe soția lui să schimbe o privire plină de înțelesuri cu Hugo.

Acesta asculta cu atenție, dar se uita din când în când spre servieta în care se afla scrisoarea. Cecilia își dorise ca el să plece. Să descopere locuri noi. Oameni noi.

Gândul îi zbură din nou la punctul patru. Cel imposibil, de neconceput. Cel pe care nici măcar nu-și putea imagina că ar putea să-l împlinească vreodată.

Vocea pilotului răsună în difuzoare, anunțând că în curând începea coborârea. În cincisprezece minute aveau să aterizeze în Italia. Aventura lui urma să înceapă cu adevărat.